

я гледаше. После пакъ тръгваха изъ двора, като все си бърборѣха нѣщо.

Така тѣ се разхождаха наедно, докато гжската си починѣше. Галунка дохождаше и я затваряше въ избата. Отвѣтре, неясно, като отъ много далече, се чуваше викъ, на него отговаряше гжсокътъ. Следъ туй, нѣкакъ глупаво учуденъ, като втрещенъ, той гледаше затворената врата на избата. Опитваше се да походи изъ двора, поклащаше се като пиянъ и тукъ-таме, лениво и безъ желание, откъсваше си по нѣкой стръкъ трева. На едно мѣсто той спира невеселата си разходка, обръща се и се заслушва: каточе го вика нѣкой. Той се връща, отпуска се на тревата подъ салкъма и гледа къмъ вратата на избата.

Тукъ той прекарва до вечерьта, на сщщото мѣсто е и на другия день. Опитва всички начини на дрѣмка: на единъ кракъ, приседналъ на земята, съ обърната назадъ глава или съ глава къмъ гърдитѣ. Тѣй той дочаква часа, когато Галунка ще нахрани пакъ кокошкитѣ, ще се порадва на дивачката и следъ туй ще пусне гжската. И пакъ ще се поразходятъ съ нея и ще си бѣбрятъ.

Но ето, случи се тѣй, че два дни по редъ Галунка не пусна гжската. Но усмихната, весела, слизаше пакъ бързо-бързо въ избата и все поглеждаше гжсока. А той, все тѣй учудено и втрещено гледаше къмъ вратата на